

Giang Nam Chi Toái Mộng

Contents

Giang Nam Chi Toái Mộng	1
1. Chương 1: Võ Vụn	1
2. Chương 2: Bộc Quang	4
3. Chương 3: Tránh Né	6
4. Chương 4: Yêu Ma	9
5. Chương 5: Lặp Lại	11
6. Chương 6: Lên Men	13
7. Chương 7: Độc Dược	16
8. Chương 8: Nhập Mộng	18

Giang Nam Chi Toái Mộng

Giới thiệu

Edit: Độc ẢnhBeta: YukilyLúc ấy Tích Nhan vừa về đến nhà, tâm tình rầu rĩ, cả ngày ngồi trong phòng may quần áo cho

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giang-nam-chi-toai-mong>

1. Chương 1: Võ Vụn

Lúc ấy Tích Nhan vừa về đến nhà, tâm tình rầu rĩ, cả ngày ngồi trong phòng may quần áo cho Chân Lam, không nói chuyện cũng chẳng ăn gì. Trác Văn Tụ liền đổi biện pháp tìm vải hoa đủ các kiểu cho Tích Nhan, giúp nàng may những bộ quần áo ấy. Có hôm, Tích Nhan ngẩng đầu mỉm cười võ vụn, nói với Văn Tụ: “Mẫu thân, kỳ thật con biết, Chân Lam không hề tồn tại. Chỉ là, con nhất định phải làm như vậy, bằng không con sẽ nhịn không được mà hỏi...”

Trác Văn Tụ trong lòng cả kinh, nhất thời lại không biết nên nói gì, những bí mật ấy chôn dưới đáy lòng lâu lắm rồi, cho rằng sẽ chẳng ai biết. Nhưng Tích Nhan cứ phải hỏi, lòng nàng và Phong Duyên đều trong sáng như nhau.

Trác Văn Tụ khẽ thở dài, vén lọn tóc xõa xuống thái dương ra sau tai. Nàng biết mình đã già yếu trước tuổi, tóc mai bạc trắng, người khác cho rằng nàng đang nhớ lại trượng phu sớm mất, nhưng chỉ có bản thân nàng biết, mình đang sợ hãi, đang sám hối, đang tuyệt vọng.

“Mẫu thân, xin người đừng khó chịu, có một số chuyện, biết hay không cũng không quan trọng, nhưng việc

muốn biết đó với con lại rất quan trọng...” Tích Nhan vòng vo một chút, sau đó yên lặng cúi đầu may bộ y phục be bé cho Chân Lam.

Trầm mặc, trầm mặc làm cho Trác Vãn Tụ thậm chí cảm thấy những lời nghe thấy trước kia đều không tồn tại.

Thế nhưng, bí mật cuối cùng vẫn sẽ bị vạch trần.

Thời điểm bí mật bị vạch trần, Trác Vãn Tụ có cảm giác như trút được gánh nặng. Từ đây, người gánh phải bi thương sẽ không chỉ còn một mình nàng.

Trác Vãn Tụ lúc gả cho Mục Phong Duyên chỉ mới có mười bốn, còn nhỏ hơn Tích Nhan năm đó tiến cung một tuổi. Năm ấy Phong Duyên mười tám, ngọc thụ lâm phong, phong hoa tuyết đại. Trước đây Vãn Tụ chỉ từng gặp Phong Duyên một lần. Trên hội hoa đào Tô Hàng, Phong Duyên một thân bạch y nhẹ nhàng mà đến, nhặt tượng đất rơi, nở nụ cười với nữ hài nhi mười bốn tuổi...

Khi đó, Vãn Tụ liền biết, đời này nàng đã không thể là chính mình nữa. Trong những năm tháng về sau, nàng thành cái bóng của Phong Duyên, dùng sự sùng bái và ái mộ tuyệt đối, nhìn những đau đớn và giãy giụa của nam tử này.

Vãn Tụ nói: “Để muội giúp chàng đi, tướng công.”

Phong Duyên lại cười, tươi cười giống khi lần đầu tiên trông thấy Vãn Tụ, làm người như gọi trong gió xuân, rồi lại xa xôi mà tàn khốc vô cùng.

Phong Duyên lúc hấp hối, cho lui nhi nữ, nhi tử cùng tỳ nữ. Y cầm tay Vãn Tụ, thấp giọng nói: “Vãn Tụ, nàng không cần khổ sở, việc ta có thể vì nàng, cũng chỉ có thể này. Chỉ là về sau nàng cô đơn không nơi nương tựa, khiến ta chung quy không thể yên tâm...” Phong Duyên thở dài. Vãn Tụ lại xanh xám mặt. Nguyên lai Phong Duyên biết hết đấy, thế nhưng y vẫn cười mà uống từng chung độc được kia... Một năm ròng rã, khi y đau tột đỉnh, cũng chỉ cắn chặt răng không nói một câu. Lúc đó, Vãn Tụ mang theo một chút khoái cảm trả thù nhìn trán Phong Duyên túa mồ hôi lạnh. Nàng nghĩ, cuối cùng vẫn chỉ có một mình nàng, nhìn nam tử phong hoa tuyết đại kia thống khổ giãy giụa, nhìn y chết dần chết mòn...

Thế nhưng hiện tại, Vãn Tụ đột nhiên minh bạch, đó chỉ là một phương thức Phong Duyên báo đáp nàng, cũng như mười bảy năm trước, y vì đáp tạ phụ thân nàng, ân sư của y mà cưới nàng vậy, đây chỉ là phương thức y dành cho một người trong trần thế này.

Y đáng ra phải sớm rời khỏi thế giới này.

Trước khi thành hôn, Vãn Tụ đã tưởng tượng cuộc sống sau khi kết hôn một cách tỉ mỉ. Một tòa u trạch, một dải biển hoa, một hồ nước trong, một ván cờ đỏ, một cây cổ cầm... Như thi như họa, cũng chỉ như vậy nhỉ?

Sau khi thành thân, Vần Tụ và Phong Duyên sống những ngày nâng khay ngang mày, tương kính như tân, cha mẹ chồng vừa lòng với nàng. Vần Tụ ba tuổi học nữ công, năm tuổi đọc thi thư, nhũ nhận hiền thực, là một tiểu thư khuê các khó được, phụ thân là học sĩ Hàn lâm viện, lúc trước gả cho Mục Phong Duyên, cũng là một đại sự khá phong quang của Giang Nam.

Cùng năm ấy, Phong Duyên mười tám tuổi được Vĩnh Thuận đề Kỳ Duệ chiêu đến Hàn lâm viện dạy học, khẩu chiến quần nho, được Hoàng đế tán thưởng. Nhưng Phong Duyên lại từ chối chức quan, nói mình không phải là người có thể làm quan, chỉ mong mở thư viện bồi dưỡng nhân tài mới cho giang sơn xã tắc. Vĩnh Thuận để không gây khó dễ, để y trở về Giang Nam, không lâu sau ban cho bằng bốn chữ vàng “Thanh Phong thư viện”. Thanh danh đại nho Giang Nam Mục Phong Duyên, chính là xác lập từ khi đó.

Trước đây, Phong Duyên đã lấy thơ văn nổi tiếng thiên hạ, Vần Tụ vẫn nhớ phụ thân mình từng khen học trò này không dứt miệng, xưng y là kỳ tài đương thời, có thao lược trị quốc. Chỉ là Phong Duyên chưa từng đặt tâm tư trên sĩ đồ, duyệt khắp điển tịch thượng cổ mới là sở cầu suốt đời y.

Thiếu phu nhân, thiếu gia nói đêm nay ngủ ở thư phòng, mời người nghỉ ngơi trước. Khi đó, tỳ nữ bên cạnh Phong Duyên luôn truyền lời như vậy, khiến nàng có phần oán hận. Thế gian này, chẳng nữ tử nào lại rộng lượng nguyện ý một mình trông phòng, mà đối thủ chỉ là mấy bản thư tịch ố vàng.

Nhưng Phong Duyên lại rất ôn nhu, thế gian này chẳng có nam tử nào cẩn thận như y, cho dù đi ra ngoài đập thanh cũng sẽ mang về một bó hoa đại đang nở xán lạn, đưa đến trước mặt Vần Tụ. Y vì nàng đánh đàn, từng li từng tí, chạm tâm hồn người.

Trước mặt Phong Duyên, Vần Tụ cảm thấy mình thật thấp bé, ngẩng đầu cũng chẳng thấy rõ mặt Phong Duyên. Mặt y, diễm lệ khiến người không dám nhìn gần, mà vẻ thong dong nhàn đạm trên khuôn mặt ấy, dường như không phải người trên thế gian này có thể có được. Đôi lúc Vần Tụ nửa đêm tỉnh dậy, trộm nường ánh trăng nhìn khuôn mặt an bình của Phong Duyên, liền có ảo giác sẽ lập tức mất đi.

Loại ảo giác khiến nàng cảm thấy tâm cũng sẽ chết đi ấy, bầu bạn với nàng suốt mười bảy năm. Vô số đêm, nàng phá tan mộng cảnh của mình mà tỉnh dậy, nhìn nam tử bên cạnh, lại cảm thấy hết thấy đều nát vụn.

Sống cũng thế, chết cũng thế, còn có mộng, nhất tề vỡ nát vụn vãi dưới mặt đất.

Ngày thứ hai sau hôm Phong Duyên mất, Vần Tụ soi gương chậm rãi chải đầu, người trong gương vẻ mặt tiêu tụy, tóc mai lại phớt ánh bạc. Vần Tụ biết, bản thân nàng cũng chết rồi.

Nàng đã giết chết trượng phu mình, từ đây về sau, nàng cũng chết đi.

...

Vẫn là, vẫn là nhện không được viết...

Phong Duyên.

2. Chương 2: Bộc Quang

Năm thứ ba sau khi thành thân, Vãn Tụ sinh một nữ hài nhi, Phong Duyên thoát nhìn còn cao hứng hơn ai khác, đặt tên cho nữ hài tử luôn an an tĩnh tĩnh kia là Tích Nhan. Y nói, hy vọng tương lai sẽ có một nam tử đến quý trọng nàng, bảo vệ nàng, yêu thương nàng suốt đời suốt kiếp.

Đáng tiếc, kỳ vọng chính là kỳ vọng, Tích Nhan cuối cùng vẫn chẳng gặp được người kia; hoặc giả nàng đã gặp, cuối cùng vẫn lỡ mất.

Khi đó là quãng thời gian hạnh phúc nhất của Vãn Tụ. Sau giờ ngọ ngày xuân ấm áp, nàng ngồi thêu dưới bóng cây, ngẩng đầu là có thể thấy Phong Duyên dạy Tích Nhan đọc thi thư. Tích Nhan là hài tử thông minh hơn bất kỳ ai khác, ánh mắt thanh lạnh nhìn thế giới này, bất động thanh sắc, dường như hết thảy đều nằm trong dự liệu.

Vãn Tụ ẩn ẩn có chút lo lắng, hài tử này quá giống Phong Duyên, chỉ sợ một đời lăm long đong. Lo lắng của nàng cuối cùng đã thành thật, thời khắc chiếu thư của tân hoàng đến, Vãn Tụ liền biết bi kịch một đời của Tích Nhan, thế nhưng đó không phải là chuyện mà mình có thể xoay chuyển. Cũng giống như ba năm sau, nháy mắt Lăng Mạt An lần đầu tiên gặp gỡ Phong Duyên.

Khi đó, Vãn Tụ bưng trà đi đến phòng khách, thấy ánh mắt Mạt An, ánh mắt ấy dừng ngay trên mặt Phong Duyên, không hề kiêng kỵ. Năm ấy Phong Duyên 25 tuổi, chính là thời điểm phong thái bức người nhất. Nôn nóng và ngạo khí tuổi trẻ trên mặt y đã hoàn toàn biến mất, y đã hoàn toàn thành thực, nắm giữ mọi chuyện trong tay. Y bất động thanh sắc có thể làm cho hết thảy tiến hành theo suy nghĩ của y. Nhìn y, không ai có khả năng cự tuyệt ánh mắt đó. Nội liễm mà sáng chói, như mặt hồ ánh dương chiếu rọi, kim quang lấp lánh, rồi lại sâu không thấy đáy.

Lăng Mạt An là đệ đệ của đương kim hoàng hậu, là Định Nam đại tướng quân chấp chưởng binh mã phương nam, là người trẻ tuổi nhất trong tứ đại danh tướng đương triều. Xuất sinh cao quý, khí vũ bất phàm. Thế nhưng là nhân trung chỉ long như vậy, lại bị hàng phục ngay trong ánh mắt mềm mại của Phong Duyên. Y quý báu như thể nhìn một thần linh chưa từng thấy bao giờ.

Mà Vãn Tụ làm sao không phải là như vậy?

Chỉ là, nam tử như Phong Duyên, phải làm thế nào mới có thể tiếp cận hơn đây? Vãn Tụ mãi chẳng hiểu, chắc hẳn Lăng Mạt An cũng không hiểu. Cho nên họ bắt đầu vô cớ thống khổ, tự tìm phiền não.

Lăng Mạt An ở “Thanh Phong thư viện” một tháng.

Y ngồi trong giảng đường nghe Phong Duyên giảng bài, cùng Phong Duyên chơi đùa với Tích Nhan. Khi

đó Tích Nhan vừa tròn năm tuổi, biết nói chuyện, biết tự mình suy nghĩ.

Cô bé nói với Vần Tụ: “Mẫu thân, người không cao hứng ư?” Cô đưa tay bóp hai má Vần Tụ, làm khoe miệng nàng lộ ra một chút tươi cười: “Như vậy là có thể cười rồi.” Vần Tụ ngơ ngác nhìn nữ hài nhi trước mặt, thầm nghĩ hài tử này nếu bình thường một chút thì tốt biết mấy. Vì thế nàng thoáng mỉm cười, nói: “Nhan nhi, mẫu thân làm bánh hoa quế cho con nhé?” Tích Nhan liền đi theo, ánh mắt dừng dừng.

Ly Ương hai tuổi, ngông nghịu học nói, là tiểu anh hài xinh xắn nhất trên thế giới này, thoát nhìn hoàn toàn kế thừa dung mạo của Phong Duyên. Còn là hài tử bé tẹo mà đã biết vĩnh viễn mỉm cười để hàng phục những người lớn. Ly Ương rất dính Tích Nhan, Tích Nhan đi đến đâu là đi đến đó. Lúc ba tuổi đã theo Tích Nhan đến lớp, ngồi trong góc, như thật mà giả nhìn phụ thân cùng một ban đệ tử.

Chỉ là Ly Ương không thích Mạt An, một mực không thích, gặp Mạt An muốn tới ôm mình là vội vã xua tay, hại Mạt An xấu hổ. Sau đó, Ly Ương sớm quên nam tử từng xuất hiện tại “Thanh Phong thư viện” này. Quả thật, từ sau khi Phong Duyên trở thành đệ sư, Mạt An liền rời xa tít khỏi kinh thành, biết đâu còn âm thầm theo, đời này sẽ không trở về.

Phong Duyên là vì tránh né một người mới nhận lời mời của Vĩnh Thuận đế, đến hoàng cung. Trời đất bao la, lại chỉ còn hoàng cung để trốn. Chắc hẳn Tĩnh Minh hoàng hậu cũng từng lạnh lùng nói với y như vậy: “Đây là muốn tránh né một người có rất nhiều biện pháp, nhưng muốn chân chính tránh né một người, lại chỉ có một biện pháp – giết chính sinh mệnh của mình, cũng là giết chết người kia...”

Phong Duyên cho rằng mình nắm giữ hết thấy, nhưng cuối cùng lại kinh sợ phát hiện, rất lâu về trước, hết thấy mọi chuyện đã thoát ly khỏi tưởng tượng của bản thân, y giống như một phàm phu tục tử, vừa không thể khống chế mình, cũng không thể khống chế người khác. Mạt An ánh mắt thuần tịnh, sau khi quyền cao chức trọng vẫn cố chấp kiên trì lý niệm của bản thân. Những cố chấp ấy, những khát vọng ấy, là thứ Phong Duyên trước nay chưa từng có được. Phong Duyên lạc đường trong cảm giác kỳ dị mà bản thân không thể giải đọc cũng không thể tự thoát này. Chờ y thành linh thức tỉnh, mới phát hiện, mình đã cách chỗ cũ càng ngày càng xa.

Y gốc rễ tại Giang Nam, thế nhưng lại ruồng bỏ Giang Nam.

Quay đầu nhìn lại, đã không thấy mưa bụi đâu, từ đây về sau, chỉ còn tiếng thở dài vào mỗi đêm trăng tròn.

Y đại khái có thể nhìn thấy ánh mắt oán hận của Mạt An khi đối mặt nhau. Ấy là khi bọn họ gặp lại sau này, cõi bỏ khúc mắt, chỉ là, một đời một kiếp, cứ thế vượt mắt. Phong Duyên kinh hoàng, vô luận người ngoài nhìn y như thế nào, y lại sớm biết ám quang trong nội tâm của mình. Bạch y tố bào, di thể độc lập, đây là đối trá cỡ nào?

Vần Tụ nhìn trượng phu mình trần trọc, rối loạn tác lòng, trong bụng lại có một chút khoái cảm. Nàng biết, đời này kiếp này nàng vĩnh viễn không thể độc chiếm y, thế nhưng, người bên cạnh y chỉ có thể là nàng. Người ngoài dù cho chiếm tim y, cũng không thể quang minh chính đại đứng bên y như thế.

Hiện giờ, Vần Tụ đứng trong viện lạc “Phong Ly” phủ khổng lồ, bi đến từ đó. Phong Duyên nỗ lực ngàn ấy năm, hy vọng Ly Ương biến thành người không cùng một dạng với mình, nhưng vẫn thất bại. Ly Ương như thiêu thân lao đầu vào lửa, không được vĩnh sinh, tình cảm và quyền luyện một đời đều cho một người sẽ không yêu mình. Đối lấy đình viện này, khóa tất cả bi ai của bản thân.

“Phu nhân, ngoài cửa có người cầu kiến.” Thị nữ thản nhiên đi đến trước mặt Vần Tụ, đệ thiếp bái.

“Định Nam đại tướng quân Lăng Mạt An bái.” Ngón tay Vần Tụ run lên, thiếp bái phiêu niên rơi xuống.

“Cho mời.” Vần Tụ khẽ run giọng, không ngờ người kia vẫn đến. Gần mười năm sau khi Phong Duyên qua đời.

“Mẫu thân, khó được có người đến bái phỏng kìa...” Tiếng Tích Nhan xa xăm vang lên, Vần Tụ quay đầu, thấy ánh mắt sáng tỏ của nàng.

Cất giấu, cuối cùng vẫn phải sáng tỏ, như ngọn gió xé toang dương quang.

Trên đời này, yêu và hận, đều rõ ràng.

3. Chương 3: Tránh Né

Tính ra, Lăng Mạt An trấn thủ Nam Cương đã hơn mười năm. Vần Tụ nhớ trước khi Phong Duyên tiến cung làm sữ phó cho Thái tử, từng cùng Mạt An tranh chấp suốt một buổi tối.

Khi đó họ đã dọn đến kinh thành, mất đi Giang Nam mưa phùn gió rít, Phong Duyên dường như mỗi ngày đều nôn nóng bất an.

Vần Tụ nghiêng tai lắng nghe, mà hai người trong thư phòng cách vách không có bất cứ tiếng động gì. Vần Tụ nhin không được phải lo lắng, rồi lại không dám tùy tiện đến gõ cửa, hai nam tử này đều là người còn kiêu ngạo hơn cả núi.

Sáng sớm hôm sau, Vần Tụ từ trong ác mộng mồ hôi đầm đìa tỉnh giấc, vừa mở cửa nhìn, đã thấy cửa thư phòng mở rộng, Phong Duyên ngồi trên chiếc sạp mềm, ánh mắt ngơ ngàng. Vần Tụ dường như chưa bao giờ trông thấy Phong Duyên như vậy, mê mang như ngay cả bản thân cũng không còn. Phong Duyên ngày xưa, là ánh mắt trong suốt, đáng vẽ tự đắc hiểu rõ trong lòng. Nhưng hôm nay y lại hồn vía lên mây.

Vần Tụ đi đến trước mặt Phong Duyên, mỉm cười: “Phu quân, chàng muốn múc nước rửa mặt chứ?” Nàng và y từ đây tuyệt không nhắc đến Mạt An, dường như người này chưa từng xuất hiện. Nam tử trước trước sau sau đây đưa mười năm rỗng rã, đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi.

Phong Duyên ngược khuôn mặt tái nhợt, nhìn thê tử ôn nhu mỹ lệ, cuối cùng cũng cười. Chỉ là không nói lời nào, có lẽ đêm ấy y đã dùng hết tất cả khí lực của mình để nói chuyện. Từ đây không còn ai có thể làm cho y mở rộng cửa lòng nữa.

Không lâu sau, Trần Nam tướng quân Lăng Mạt An phụng mệnh lĩnh binh đi Nam Cương, trấn thủ hải vực.

Đây cũng là lần chia lìa cuối cùng của Phong Duyên và Lăng Mạt An.

Họ không thốt ra lời gì nữa, dường như đã mất đi ngôn ngữ.

Sau đêm hôm đó, Vấn Tụ buông xuống trái tim treo lơ lửng suốt bảy tám năm trời. Lăng Mạt An rời khỏi, vô luận là y tự nguyện hay bị ép, điều này có lợi có tất cả mọi người. Vấn Tụ biết, mỗi người đều có lúc mất đi lý trí, cho dù là Phong Duyên cũng thế thôi.

Chỉ là, có một số việc đã xảy ra thì không thể làm như hoàn toàn chưa từng xảy ra. Phong Duyên không còn là Phong Duyên của Giang Nam kia nữa, mắt mi trừ đi vẻ thanh lạnh, lại thêm ưu thương. Tuy rằng y vẫn giống ngày xưa, ôn nhu mà cẩn thận, làm trượng phu tốt và phụ thân tốt. Thế nhưng, cả y và nàng đều biết, họ nhất định đã thay đổi, vị tất hoàn toàn thay đổi, nhưng niệm tưởng lại rời xa hơn.

Mỗi ngày đều có kiệu của hoàng cung tới đón Phong Duyên đi dạy Thái tử. Lúc tịch dương ngả về tây lại đưa y về, ngẫu nhiên cũng sẽ ngủ lại trong cung.

Phong Duyên bắt đầu trở lại tham gia vài yến hội, uống say chuểnh choáng quay về. Sau đó ở dưới đèn xem sách cổ. Nền đỏ chảy hồng lệ đầy đất, Phong Duyên trong ánh nến ngẩn người.

Thỉnh thoảng Vấn Tụ cũng sẽ hỏi Phong Duyên chuyện trong cung. Phong Duyên liền kèm chút ý cười. Y nói Thái tử quả là một hài tử thông minh kiêu ngạo, quyết đoán lắm mưu, chỉ là có chút cố chấp.

Thái tử kiêng kỵ Thiên Dương, năm ấy vừa tròn mười bảy. Vấn Tụ từng gặp một lần trên yến hội cung đình, hài tử nho nhỏ lại ngạo cốt đầy người. Bởi vì là Thái tử đang được tâng bốc, coi trời bằng vung cũng thuận lý thành chương. Thế nhưng Vấn Tụ lại không thích. Nếu là một hài tử cố chấp thái quá sẽ một đời bi thương. Nhưng cố tình bên cạnh Vấn Tụ, đều là người chấp mê bất ngộ như vậy.

Lần đầu tiên lên lớp, Thiên Dương nhìn nam tử phiêu phiêu trường thân mà đứng trước mắt, không khỏi có chút kinh ngạc. Y quay đầu nhìn nhìn Vĩnh Thuận đế, dường như đang hỏi có phải đã nghĩ sai? Thái tử sư phó xưa nay không phải lão học cứu bảy tám mươi, cũng là bác học chỉ sĩ tuổi đã quá nửa trăm. Thế mà Phong Duyên tuổi trẻ lại thêm khí độ phi phạm, thậm chí mặt cũng khiến người kinh diễm. Lúc trước cũng từng nghe nói hồng nho Giang Nam Mục Phong Duyên danh mãn thiên hạ này, từng đọc thơ ca và văn chương của y, lại thêm sự tán thưởng của Vĩnh Thuận đế và cứu cứu Lăng Mạt An, Thiên Dương luôn cảm thấy một người nổi danh như vậy, tất nhiên là có chút không chân thật.

Vì thế Thiên Dương quay đầu nói với Vĩnh Thuận đế: “Phụ hoàng, con không thích người này.”

Vĩnh Thuận để thoáng mỉm cười, không trả lời phủ quyết của Thiên Dương, chỉ nói với Phong Duyên: “Thiên Dương cứ giao cho người.”

Bởi trước đó từng nói, không phải chính thức thụ nhậm quan chức, làm Thái tử thiếu phó, chỉ là lấy thân phận học giả dân gian tiến cung dạy Thái tử học thơ từ, văn chương, cho nên ngay cả lễ bái sư cũng miễn. Thiên Dương cũng càng thêm không để mắt đến Phong Duyên. Dù sao hài tử lớn như y, chính là tuổi hy vọng đào thoát khỏi trời buộc. Bọn họ quá nửa đều cho rằng, mình đã có thể độc lập tồn tại trên thế giới này, không cần người khác chỉ chỉ trỏ trỏ, chỉ cần tùy tâm mà thôi.

Mạt An rõ ràng có chút già nua, biết thiên mệnh rồi, người liền nhanh chóng héo tàn.

Y ngồi trên từ đường, nhìn bốn phía, tựa hồ muốn phát hiện tung tích gì, thấy Vãn Tụ và Tích Nhan vào cửa mới thu hồi ánh mắt. “Thần bái kiến Uyển phi nương nương, Mục phu nhân...” Mạt An hành lễ, thanh âm khàn khàn.

“Tướng quân mời ngồi.” Giọng Vãn Tụ cũng tiều tụy như nhau, hiện tại Phong Duyên đã chết, họ từ hai người đối địch chuyển thành đồng bệnh tương liên. Phong Duyên làm họ thù hận nhau, rồi lại làm họ thương hại nhau. Đến bây giờ, không còn cái gì có thể khiến họ thương tổn nhau nữa.

Ngồi trong thâm trạch đại viện Phong Duyên chưa từng ở này, hai người thù hận nhau hai mươi năm, cứ nhiên phát hiện giờ đã không thể hận đối phương nữa. Cảm giác như vậy làm họ cảm thấy có chút sợ hãi.

Trầm mặc giây lát, Mạt An mở miệng: “Ta từng đi bái tế Phong Duyên.” Mộ Phong Duyên ở ngay bên cạnh mộ địa hoàng gia, nơi đó còn có mộ Chân Lam, nữ hài tử chưa chào đời của Tích Nhan. Lúc này Vãn Tụ còn chưa biết, Hoàng đế cũng sớm lưu mộ huyết bên cạnh Phong Duyên. Sống không thể bên nhau, sau khi chết cũng phải cùng vải liệm.

“Phong Duyên qua đời như thế nào?” Mạt An cuối cùng vẫn nhịn không được phải hỏi, năm đó ở Nam Cương nghe tin Phong Duyên mất, đã hạ táng mấy tháng. Vốn định lập tức về kinh thành, há ngờ được lại do thương tâm quá độ mà ngã bệnh, nằm liệt giường suốt ba tháng, nghĩ đến nam tử ôn nhu mỉm cười kia, từ đây thiên nhân vĩnh cách, ngực liền đau đớn từng cơn. Năm đó, cũng không phải không biết, y là vì tránh né mình mà vào hoàng cung. Phong Duyên là người chán ghét trời buộc và lễ giáo hơn bất cứ ai, thế nhưng, cho dù như vậy, y vẫn vào hoàng cung.

Mạt An từ đây chẳng còn năng lực tiến thoái, hết thấy đều chờ vận mệnh đến tuyên án.

Cho nên, Phong Duyên cứ thế chết đi. Lưu lại một mình Mạt An, thiên nhai vong mạng, ánh mắt lưu luyến cuối cùng mười năm trước, từ đây tiêu tan trong dòng chảy thời gian.

Phương thức tránh né một người có rất nhiều, mà làm mình chết đi, là phương thức triệt để nhất.

4. Chương 4: Yêu Ma

Phong Duyên biết đời này, y đã thương tổn rất nhiều người. Dù rằng đây đều không phải là bản ý của y. Thế nhưng thương tổn vẫn tồn tại, suốt đời suốt kiếp không phai mờ, mà còn kéo dài. Tích Nhan, nữ hài nhi ôn thuận mà thông tuệ ấy, bởi vì thanh lạnh quá mức, cuối cùng cũng chẳng cách nào trốn thoát một đời cô tịch, về phần Ly Ương, nam hài y từng gửi gắm kỳ vọng cao, cuối cùng trọn đời vì một nam tử sẽ không quay đầu chân chính mỉm cười với mình.

Những điều này đều là lỗi của y. Phong Duyên trầm nghĩ như vậy, ngày đêm không thể yên giấc. Nỗi đau này, thậm chí còn đau hơn độc dược mỗi ngày phát tác trong cơ thể. Y dường như nên cảm thấy may mắn, y chết đi quá sớm, có thể rời xa những bi ai ấy, thế nhưng hồn phách của y vẫn chiếm cứ trong hương thơm của những cành u lan nọ, trọn đời không được giải thoát.

Phong Duyên lần đầu tiên nhìn thấy Thiên Dương, hài tử kiêu ngạo kia quay đầu nói với Hoàng đế: Con không thích người này.

Đúng vậy, y có quyền nói thích hay không thích, nhưng mà không phải mỗi người đều có thể nghĩ gì nói đó như y, huống chi đến cuối cùng Thiên Dương cũng dần dần minh bạch, cho dù y đã thành Hoàng đế cửu ngũ chí tôn, vẫn có chuyện không làm được, có lời không nói được.

Phong Duyên nghĩ đến Mạt An đã đi xa tận Nam Cương, nghĩ lần cáo biệt quyết tuyệt của họ đêm hôm đó. Phong Duyên trước nay không biết phải đi yêu một người là như thế nào, người tựa tiên mắc nợ như y, phải làm sao đi yêu một người trong phạm trảo này? Y chỉ có thể nhận sự ngưỡng mộ và yêu quý của người khác, lại chẳng cách nào đem tình yêu của mình chia cho người khác. Phong Duyên biết bản thân như vậy tà ác đến ngưỡng nào, thế nhưng y không thể thiện lương được. Người bên ngoài nhìn y ánh mắt trong suốt, vô tranh với đời. Trên thực tế, y còn có thể đạt được cái gì nữa đây?

Vì thế, y liền thành yêu ma, từ nay về sau, dẫn dắt những người ngưỡng mộ y tìm đến địa ngục.

Chết rồi cũng tốt nhỉ! Nếu không thể trốn, Phong Duyên liền uống từng chén trà pha độc dược. Y và Vãn Tự lòng đều biết rõ, thế nhưng không ai nói ra. Phu thê thoát nhìn theo quy theo củ, tương kính như tân, kỳ thật là ẩn giấu họa tâm.

Chỉ hy vọng Tích Nhan và Ly Ương được tốt. Chỉ cần chúng tốt là được rồi.

Phong Duyên từ trong đau đớn tỉnh giấc, lại mơ mơ hồ hồ tiếp đi.

Trước khi quyết biệt, Tĩnh Minh hoàng hậu từng triệu kiến Phong Duyên. Hoàng hậu nhìn nam tử xuất trần trước mắt, nhất thời không biết nên nói gì cho được. Nàng vốn cũng không biết, thế gian này lại thật sự sẽ có nam tử như vậy, kẻ thì ngưỡng mộ, kẻ thì khen ngợi, chỉ không hận nổi. Hồ như cho dù có sai rồi, cũng đều là lỗi của người khác.

Hoàng hậu cũng từ Vĩnh Thuận đế và Mạt An bên kia nghe được đánh giá của họ với y: di thể độc lập.

Thế nhưng, cho dù là như vậy, hoàng hậu vẫn hy vọng có thể vẫn hồi sống lớn. Mạt An là hài tử xuất sắc nhất Lăng gia, tương lai phải gánh vác trọng trách của quốc gia xã tắc, không thể hủy trên người một nam nhân.

Dù nghĩ sẵn tương lai cho người khác như vậy, chính là vì tốt cho người kia? Phong Duyên cười nhàn nhạt. Y không e ngại, lại bắt đầu bắt đầu dĩ. Y không hề muốn thương tổn bất cứ ai, thế nhưng mọi người đều đề phòng y, cho rằng y đang muốn hủy hoại. Phong Duyên từ nhỏ đã biết, e rằng mình cả đời cũng không thể khoái khoái lạc lạc lớn lên như những hài tử khác. Bởi vì thông minh, y từ nhỏ đã bá nhập môn hạ đại học sĩ Trác Ngô Tĩnh, thành học trò được tán thưởng nhất; bởi vì mọi người đều khen ngợi thơ văn y viết tốt, y liền viết rất nhiều thơ văn, vì thế mọi người càng khen ngợi y hơn; mọi người đều nói con gái lão sư là nữ tử có thể xứng đôi với y, y liền thành thân với nàng, thoát nhìn là phu thê hạnh phúc vô cùng... Bởi vì “vô tình tưới liễu liễu xanh um”, Phong Duyên chưa bao giờ cảm thấy đây là tướng thưởng của trời cao.

Có đôi khi y cũng sẽ cảm thấy phiền chán, khích lệ của mọi người đều giống nhau, cũng liền thấy nhàm chán. Mọi người đều coi y là thần minh, phủng trên vị trí cao cao tại thượng, y cũng chỉ có thể từ trên cao nhìn xuống. Vì thế những người đó vốn nhỏ bé lại càng nhỏ bé hơn, càng không đáng nhắc tới hơn...

Thật nhàm chán. Phong Duyên thầm than một tiếng trong lòng, lại mỉm cười trước mặt người khác. Mọi người đều đang nhìn y, y không có cơ hội biểu hiện sự phẫn nộ và tuyệt vọng của bản thân.

Vốn cho là sẽ như vậy suốt đời suốt kiếp. Ai mà biết lại sẽ có một nam tử tên Mạt An xuất hiện.

Y nhìn người kia, dùng ánh mắt của chính mình, không che giấu chút nào. Đối phương không tán dương y như người khác, chỉ nhìn thẳng ánh mắt y, nói toạc ra, ta thích người, xâm nhập lòng người.

Mỗi lần hồi tưởng biểu tình của Mạt An khi nói thích người, Phong Duyên đều nhin không được phải mỉm cười. Dù cho nam nhân này có thể thống soái tam quân, vẫn là hài tử, với thứ đẹp dễ thú vị, phải trăm phương nghìn kế đoạt lấy. Nhưng mà, trên đời này đại khái chỉ có y và Tích Nhan, là chân tâm thật ý nhìn vào mặt trái của Mục Phong Duyên, không phải danh xưng hồng nhô Giang Nam mà người khác dặt lên.

Phong Duyên nhớ tới thê tử của mình, cho dù là người thân cận nhất cũng dùng ánh mắt sùng bái nhìn y, đó là chuyện nhàm chán cỡ nào? Cho nên, bản thân Phong Duyên cũng mê hoặc, y cho rằng chính là người như vậy có thể thay đổi y, có thể đưa y thoát khỏi nơi cao tít, cảm thấy một chút ấm áp chân chính...

Thế nhưng Tĩnh Minh hoàng hậu lại bảo với y, y phải rời khỏi người nọ. Hết thấy những điều này là không đúng. Mạt An đã bị mê hoặc, nhưng y không thể sa vào mê hoặc; Mạt An đã yêu, nhưng y không thể cứ thế để người nọ yêu... Phong Duyên dường như không minh bạch, nhưng cũng không biết nên hỏi lại như thế nào.

Phong Duyên cũng biết, mình đã chìm vào mê hoặc rồi, những người thần hóa y đó, khiến y rời xa ngoài trần thế. Họ ca tụng y, nhưng cũng cách tuyệt y, họ nói người là Mục Phong Duyên, cho nên người không thể gia nhập trong hàng ngũ chúng ta, là chúng ta không xứng. Kỳ thật những người đó chỉ là đồ kỵ, đồ kỵ tài hoa và dung mạo của y. Thế nhưng Mạt An không phải người như vậy, chân tâm thật ý nâng niu y trong lòng bàn tay, từ đây quên hết thấy, quên đi chức trách và danh tính của y.

Phong Duyên cũng biết, có hợp tất có phân, đã đến lúc, họ nhất định phải xa cách.

Phong Duyên chưa bao giờ biết tim mình sẽ đau như vậy, đêm đó, cái đêm quyết biệt, y thấy ánh mắt tuyệt vọng như hải tử của Mạt An, y biết người kia nhìn thấy chính là mình. Thế nhưng Mạt An vĩnh viễn sẽ không minh bạch, không phải mọi người đều đem đau thương đặt trên mặt. Có một số người định trước là phải làm yêu ma, bởi vì họ không biểu hiện sự yếu ớt của mình. Chỉ có yêu ma mới quyết tuyệt, không biểu lộ một chút thương hại.

Từ nay, chúng ta mỗi người một phương. Khi Mạt An mở cửa, bên ngoài trời đã sáng. Đó là lần cuối cùng Phong Duyên nhìn thấy vị tướng quân trẻ tuổi trong nắng mai, chung quanh y là một màu đỏ tươi.

Quả thật, từ đây về sau, trời nam đất bắc.

Phụ thân, phụ thân, con không đau, người xem, con giả vờ không đau, như vậy chẳng ai biết con kỳ thật là đau.

Tích Nhan ngả sắp, tự mình đứng lên, phủ bụi đất trên người, mỉm cười với Phong Duyên.

Thế nhưng, Phong Duyên lại đột nhiên sợ hãi, y ôm chặt nữ hải nhi ánh mắt thanh lạnh kia: hải tử, con nhất định phải hủy, phải hủy tính tình của mình... là lỗi của vi phụ...

Đúng vậy, hết thảy đều là lỗi của y, y không cách nào chống chế, cho dù chưa từng có người trách móc y...

5. Chương 5: Lập Lại

Có một số việc sẽ lập lại, một lần thương tổn nặng nề vẫn là không đủ.

Nhịn xuống, tưởng rằng đã quên, kết quả lại một lần nữa hủy đi.

Cuộc sống trong cung đình rất nhàn nhã, dù sao dạy một học trò phải bớt sức hơn một đám học trò nhiều, huống chi học trò này là Thái tử, Hoàng đế tương lai. Tuy lần đầu tiên gặp mặt, Thiên Dương đã nói với Hoàng đế rằng không thích y, nhưng chung quy là Thái tử, có thể nắm giữ mọi thứ trong chũng mực, tôn sư trọng đạo bên ngoài vẫn có thể làm được.

Phong Duyên đại khái cũng không như những lão sư khác, chẳng cầm một đồng kinh, sử, tử, tập để ép Thiên Dương nghe nhớ. Phong Duyên cũng không chuẩn bị bài giảng trước, mỗi sáng y uống một ấm trà do cung nhân đưa đến viện Thái học, Thiên Dương cũng đến xấp xỉ. Phong Duyên cho Thiên Dương một chén trà, nhàn nhã nói nếu hiện tại không phải trong thâm trạch đại viện ngọt ngào này, mà là trên đỉnh giữa hồ tứ phía đón gió, ấy mới là chuyện nhân gian chí mỹ, đáng tiếc trên đời này, mỗi người làm sao có thể nhàn nhã như vậy, cho dù là tiên nhân, cũng có chuyện phiền não thôi!

Tiên sinh cũng đang phiền não chuyện gì sao? Thiên Dương lạnh lùng hỏi, y biết gút mắt giữa Phong Duyên và cửu phụ, trong triều này đã truyền khắp, nhưng do áp lực của Hoàng đế và hoàng hậu, không ai dám công khai nghị luận. Tuy là như thế, vẫn có đại thần không sợ chết tiến ngôn, nói Phong Duyên không thích hợp làm sư phó của Thái tử.

Phong Duyên cười khe khẽ, đúng vậy, ta tự nhiên có chuyện phiền não. Nhưng mà phiền não quy về phiền não, ta vẫn phải sống tiếp, người chung quy không thể bị chuyện quá khứ ràng buộc. Về sau Thiên Dương nói với Tích Nhan: Ta sẽ không thương tâm vì người không tồn tại, đại khái chính là ý tứ này, y ghi nhớ hết từng câu của Phong Duyên, từ đó càng trở nên cô đơn hơn.

Chỉ có bản thân Phong Duyên biết, khi y vờ như không để ý, trong lòng lại ỉn ỉn đau như thế nào.

Y tổn thương người khác, trong lòng cũng để lại vết sẹo không thể xóa nhòa.

Thiên Dương hỏi Phong Duyên, người có thể dạy ta những gì. Lần thứ hai nhìn thấy Phong Duyên tay không mà đến, Thiên Dương không biến sắc, nhưng cũng không phải không hoài nghi mà hỏi y.

Phong Duyên cười không đáp, chỉ rót cho Thiên Dương một chén trà, mỉm cười nhìn y uống một ngụm. Khi đó Thiên Dương đã mười sáu, các nhiệm lão sư đều là người bác học, họ đem thứ cần thiết mà một đế vương nên học, dạy hết cho hài tử này, thế nhưng, cũng dạy hài tử này thành kẻ coi trời bằng vung, lạnh lùng kiêu ngạo. Phong Duyên lúc lần đầu tiên nhìn thấy hài tử này đã biết ngay, mình phải dạy cho y, không chỉ là học vấn, mà nói cho y biết, trên thế giới này chẳng ai có thể sống cô đơn một mình. Muốn cho y biết, trên thế giới này chẳng có ai không hề bị thương tổn, toàn thân mà lui.

Vậy nên, rót cho y một chén trà, để y nhìn nhiệt khí mù mịt, để y phẩm một ngụm trà xanh trong, để y cởi bỏ võ trang toàn thân, lúc này mình không phải lão sư, y cũng không phải Thái tử. Họ chỉ là hai người trên thế giới này, vẫn đang sống, có thể nghe được tiếng nước trong rót vào lá trà khô. Đó là một loại thanh âm nhỏ tận xương, thông thả mà phát ra, có một số người cả đời cũng chẳng cách nào lắng nghe thanh âm như vậy.

Chính là mùa xuân đó, Thiên Dương đột nhiên minh bạch, hài tử kiêu ngạo kia hóa ra chỉ là vô tri. Y cũng biết, từ “không thích” mà y nói trong lần đầu tiên gặp mặt là lời quật cường mà miễn cưỡng cỡ nào. Trên thế giới này còn người nào có thể không thích Phong Duyên đây? Chỉ nhìn ánh mắt ôn nhu thanh đạm của y, màu sắc tươi đẹp hơn cũng ảm đạm vô quang.

Phong Duyên, Phong Duyên.

Thiên Dương ngẫu nhiên nửa đêm tỉnh giấc, nghe tiếng gió thổi qua rừng trúc ngoài cửa sổ, liền nhin không được mỉm cười. Phong Duyên nói với y: gió cũng có dung mạo, có màu sắc. Qua rừng trúc, gió chính là xanh biếc cao ngất, qua khóm hoa, gió chính là thuần hương kiều diễm, qua mặt người, gió liền lưu lại vỗ về ôn nhu...

Lòng người, chính là đắm chìm từng chút như vậy, tích lũy trong những nháy mắt hoa khai như thế, từng li từng tí, rốt cuộc không thể xóa nhòa...

Phong Duyên dẫn Thiên Dương đánh cờ dưới mái đình giữa hồ, tứ bề đón gió, có hương hoa, cũng có chim hót. Bốn phía rất an tĩnh, cho lui đám nô tài ồn ào không yên từ sớm đến tối, Thiên Dương thu hồi khuôn mặt kiêu ngạo, mỉm cười với Phong Duyên, y nói: Ván này ta phải thắng ngươi... Phong Duyên cười nhàn nhạt: Chơi cờ không phải vì thắng, trong lúc đó, ngươi chỉ cần nắm vững vận mệnh của bản thân, cho dù cuối cùng thất bại thảm hại, đây dù sao cũng là vận mệnh ngươi tự mình nắm giữ. Mọi người đều sẽ chết, mọi người đều sẽ thất bại, quan trọng trước lúc tử vong, trước khi thất bại ngươi ta đã làm những gì.

Phong Duyên biết Thiên Dương chính là mảnh đất hoang tốt, nếu không cố chấp như thế, biết đâu y có thể trở thành đế vương anh minh nhất từ khi khai quốc đến nay. Thế nhưng, chính vì cố chấp, Thiên Dương đã hủy bản đi thân, cũng hủy cả hai nhi tử của Phong Duyên. Đó là chuyện không lâu về sau, nhưng với hai người hiện tại nhàn nhã chơi cờ dưới mái đình giữa hồ mà nói, chuyện đấy xa xôi như thể kiếp sau.

Những chớp mắt này, không lâu về sau sẽ thành vồn vện, thành lý do duy nhất để Thiên Dương sinh tồn.

Một đời sống trong một chớp mắt.

Cho nên, Thiên Dương như thể phát điên muốn níu giữ Phong Duyên, dù chỉ là hai người tương tự cũng không hề gì.

Bi kịch luôn không ngừng lặp lại. Khi Phong Duyên nhìn thấy ánh sáng ngưỡng mộ trong mắt Thiên Dương, y đột nhiên đau đớn.

Y biết mình vốn có thể tránh được, chỉ là, y cần một người để bỏ khuyết, bóng dáng Mạt An đã xa tít, phai nhạt đi mấy hồi, thế nhưng đau đớn còn đây. Mạt An đứng ở nơi xa xôi, trước mặt là địch nhân, nhưng y lại cười ngạo nghễ, mắt đầy huyết sắc. Trong mắt y, không bao giờ còn Phong Duyên nữa. Gió thổi qua, thương tích đầy khắp đất...

Vì thế, Phong Duyên nghĩ, có lẽ như vậy cũng tốt, có một người, chân chân chính chính chỉ nhìn mình... Y lừa gạt bản thân, Thiên Dương chỉ là một hài tử, hài tử luôn dễ dàng sùng bái một cách mù quáng, cho nên, chờ trưởng thành rồi sẽ quên mất thôi...

Hết thấy đều sẽ bị quên lãng, cho nên không sao nhỉ? Dù là lỗi cố ý, chắc cũng không sao đâu. Không ai có quyền trừng phạt mình, phải không?

Sẽ được tha thứ, Phong Duyên liền yên tâm thoải mái. Đợi khi giật mình phát giác, đã chẳng còn năng lực xoay chuyển trời đất

6. Chương 6: Lên Men

Ủ rượu đều cần quá trình lên men, bởi vì quá trình này, hoa biến thành cặn nồng, hương vị càng say người.

Đó là rượu hoa lan của Phong Duyên, ôn nhu tàn nhẫn, xâm cốt nhập tủy. Kỳ thật lại vẫn như nước...

Văn Tụ sẽ không quên rượu hoa lan, Mạt An và Thiên Dương cũng sẽ không quên, Tích Nhan và Ly Ương đều sẽ không quên.

Đó là một loại rượu hoa thơm mát, vào miệng ngọt lành nhưng hồi vị chan chát, không phải đặc biệt dễ uống, song người từng uống đều sẽ không quên. Mọi người đều nhớ kỹ hương vị kia, thế nhưng muốn họ dùng ngôn ngữ để hình dung, đại khái đều sẽ không tương đồng lắm.

Văn Tụ nói: rượu hoa lan giống Phong Duyên, thanh thanh đậm đậm, dường như không có bất cứ màu sắc gì, nhưng lâu rồi mới biết hương vị kia đậm đặc không tan được; Mạt An nói: rượu hoa lan là thứ còn mạnh hơn rượu chống lạnh ngoài biên quan, người không biết uống sẽ triển miên trong đó, không bao giờ muốn tỉnh lại nữa; Thiên Dương nói, rượu hoa lan là rượu dùng hồn phách ủ thành, có linh tính, nhìn nó sẽ có cảm giác tuyệt vọng; Tích Nhan nói: rượu hoa lan là rượu dùng để quên lãng, phụ thân không muốn bất cứ ai nhớ mình, người hy vọng mọi người trên thế giới này đều quên mình đi, nhưng không thể, vì thế người lưu lại, thành những u hồn bám trên hoa lan; Ly Ương nói: không phải mọi người đều có thể ủ được rượu hoa lan, lòng đã chết, mới biết được rượu này kỳ thật chỉ là rượu mà thôi, không có bất cứ ý nghĩa gì đặc biệt, hết thấy đều là phán đoán của người đang sống.

Cho nên Văn Tụ mỗi ngày mỗi đêm hồi ức, tồn tại không chân thật; cho nên Mạt An ánh mắt hàm máu, không thể rơi lệ nữa; cho nên Thiên Dương tuyệt vọng, muốn bắt được một người, trở thành phao cứu mạng cuối cùng; cho nên Tích Nhan quay người cười nhẹ nhàn, biến mất tại một đầu của thế giới phồn hoa này; cho nên Ly Ương liều mạng đuổi theo, rồi lại khiến mình chết trong tay mình...

Phong Duyên nhìn những người yêu y và y yêu thử dài thườn thượt, y đã trở về, lại quay đi. Linh hồn đã chết cũng biết bị thương, cũng biết đau đớn...

Cuối xuân, Phong Duyên dẫn Thiên Dương cùng nhau hái những đóa lan tươi, trên mình hai người đều dính đầy hương khí mát lạnh, về đến thư phòng cũng không muốn thay y phục.

Thiên Dương nói: ta thích mùi này, như vậy, ta và ngươi liền giống nhau...

Họ đem cánh hoa bỏ vào vò, thêm nước, men và gạo kê, đóng lại kỹ càng, chậm rãi chờ đợi. Họ mỗi ngày đều đến xem mấy vò rượu còn chưa hoàn công này, chờ mong thời gian qua nhanh một chút. Họ vẫn bên nhau đọc thơ, chơi cờ, luận họa, kinh sử tử tập, hết thấy những thứ buồn tẻ bị ném xuống. Phong Duyên sẽ kể với Thiên Dương chuyện Tích Nhan và Ly Ương, lúc này, khóe mắt y liền ôn nhu cong lên, cười đến bách hoa mất màu. Thiên Dương mãi chẳng hiểu, Phong Duyên vì sao lại đẹp như vậy, thậm chí xưng được là tuyệt sắc. Nếu y không đẹp như thế, liệu có bớt thích đi một chút chẳng? Y mơ mơ hồ hồ nghĩ.

Rất lâu về sau, Thiên Dương minh bạch, thích một người cố nhiên có liên quan đến dung mạo, nhưng dù sao cũng không phải nguyên nhân duy nhất. Khi đó Phong Duyên đã chết, Thiên Dương liền nghĩ, cho dù là hồn phách không còn hình dạng, chỉ cần là Phong Duyên thôi là được, chỉ cần y có thể trở về là được... Thế nhưng, y không cách nào nhìn thấy người kia nữa, mãi đến khi y gặp được Ly Ương... Rõ ràng là người không đồng dạng, nhưng vẫn nắm chặt đến tổn thương, cho dù là hủy, cũng phải tự mình động thủ...

Nữ hài nhi kia thông minh tuyệt đỉnh, có ánh mắt nhìn thấu thế giới này, thế nhưng, ta lại luôn lo lắng vì nó... Phong Duyên nói về Tích Nhan, kẻ thờ dài, y nhớ sáng nay trước lúc đi, ánh mắt Tích Nhan nhìn y. Trong ánh mắt Tích Nhan có chút đau đớn, nàng đại khái có thể biết một ít kết cục của bi kịch, thế nhưng vẫn không thể nói gì hết, nàng còn quá nhỏ, quá yếu đuối, chỉ có thể trợ mắt nhìn hết thấy phát sinh. Nhưng mà, cho dù trưởng thành kiên cường, nàng vẫn không thể cứu vớt bất cứ ai, Thiên Dương, Ly Ương, Chân Lam, còn có bản thân nàng.

Dù sao thần vạn năng còn ở trên mây, y đang cười không hảo ý, chẳng cần biết những sinh tử giãy giụa của người khác.

Phong Duyên, ta sẽ bảo vệ ngươi, tương lai ta sẽ bảo vệ ngươi, còn có tất cả những người ngươi yêu, ta đều sẽ bảo vệ. Thiên Dương như tiểu hài tử, không hề có ý thức trách nhiệm mà thôi, y không sao hiểu được, đến cuối cùng, mình sẽ trở thành đao phủ của Phong Duyên và những người y yêu? Bất chấp tất cả tổn thương họ, bất chấp tất cả giết họ, lại chỉ vì một người đã chết...

Trước nay chẳng có lời hứa nào sẽ thành thật, cho nên mọi người đều đang không ngừng thề, không ngừng đập tan lời thề.

Nháy mắt đã đến mùa thu. Lúc hồi tưởng thời gian, mới biết thời gian lại không chịu sàng lọc như thế, cho dù lưu những đêm lót ấy, cũng là thần thoại, nhiều lần nghiền ngẫm, liền cho là thật.

Vò rượu hoa lan đã mở, có hương khí, hương khí hoa lan lại càng nồng nặc. Ánh mắt Thiên Dương sáng ngời, y nói: Đây là chúng ta cùng nhau ủ... Về sau, chúng ta mỗi năm đều cùng nhau ủ rượu... Phong Duyên, chúng ta nói có được không? Vĩnh viễn bên nhau, suốt đời suốt kiếp...

Suốt đời suốt kiếp, đây là lời thề. Nhưng mà, quá dài lâu, ai lại biết kế tiếp sẽ có trắc trở thế nào? Mọi người coi nhẹ thời gian, cho nên thời gian sẽ trừng phạt, rút ngắn vô hạn những tốt đẹp của quá khứ, mở rộng vô hạn những đau khổ của tương lai.

Có lẽ mỗi người đều đang bị lên men trong một chiếc vò lớn của thế giới này... Bành trưởng hoặc giả héo rút, cuối cùng biến mất...

Phong Duyên nở một nụ cười, không biết nên nói gì đây, rượu mới ủ phẩm trong miệng những người bắt đồng, hương vị cũng không cùng một dạng? Ngọt lành còn có cay đắng. Phong Duyên nghĩ, mình còn có thể nói với ai cái câu suốt đời suốt kiếp này đây? Khi y và Văn Tự bá thiên địa, nói chính là suốt đời suốt kiếp, hiện tại Thiên Dương cũng nói như vậy, rồi còn Mạt An ở nơi xa xôi kia nữa, y cũng đang chờ mong suốt đời suốt kiếp?

Thế nhưng, thần vẫn thích những trò đùa ác, y nói, bên trong vò cuối cùng chỉ còn lại rượu như nước, chỉ có thể để cho người khác đến ném những bi lạc. Các người, từ đây trầm luân đi.

Không cần tỉnh dậy...

7. Chương 7: Độc Được

Thứ vào miệng ngọt lành, thường thường là có độc. Tỷ như “tương tư miếu”.

Văn Tụ không biết là ai đặt cho vị độc được này cái tên bi thương như vậy. Tương tư miếu. Nếu tương tư trở nên xa vời, thế còn gì có thể sót lại? Chắc chỉ còn lại tuyệt vọng nhỉ?

Mạt An quay đầu nhìn Văn Tụ: Y đi như thế nào?

Văn Tụ lộ ra nụ cười thâm, trả lời nhàn nhạt: Đại phu nói là tâm bệnh. Tâm y linh lung thái quá, nhìn nhiều, nghĩ nhiều, cũng liền tổn thương nhiều...

Nhưng ta không tin! Mạt An đứng bật dậy, người có biết, Phong Duyên rõ ràng là người chẳng để ý gì hết, nếu y muốn, y có thể sống thật tốt.

Chỉ sợ bản thân y cuối cùng cũng không muốn sống nữa... Lãng tướng quân, sống rất đau đớn, phải không? Ánh mắt Văn Tụ chợt lạnh, bắn thẳng về phía Mạt An. Đúng vậy, bản thân Phong Duyên cuối cùng cũng không muốn sống nữa, cho nên y mới mỉm cười uống từng chén độc được ngọt lành. Đầu số gây nên là ai? Lãng Mạt An hay Lãng Tĩnh Minh, hoặc giả là mọi người trên thế giới này!

Phong Duyên, người vốn đã chẳng thuộc về thế giới này, ánh mắt y quá quanh quẽ, tuyệt không để ý lòng mình. Y sống, lại không biết vì cái gì, cho nên người khác nói gì, y liền đi làm như vậy. Văn Tụ nói: Cùng với sống như vậy, chẳng bằng chết đi? Phong Duyên liền gật đầu bằng lòng. Hết thấy đều rất bình tĩnh, cũng giống như Văn Tụ nói với y, hôm nay bảo nhà bếp nấu chút canh gân nhĩ vậy.

Phong Duyên lần đầu tiên uống trà “tương tư miếu”, y ngẩng đầu cười nói với Văn Tụ: Đây là trà gì thế? Ngon quá! Nói rồi y lại uống thêm mấy ngụm. Khi đó, y đã không còn là lão sư của Thái tử. Thế nhưng, tâm y đã không biết tung tích. Y ngồi trước cửa sổ đọc sách, gió thổi qua, từng tờ bay loạn, song không hay biết. Văn Tụ khẽ bảo y: Nên lên lớp rồi. Phong Duyên mới đột nhiên giật mình, y thấy thời gian qua rất nhanh, lại không biết phải chia tay bắt như thế nào. Vì thế y lui bước, lẳng lặng nhìn, cứ như nhìn cuộc đời người khác vậy.

Thiên Dương từ phía sau ôm vòng qua thắt lưng Phong Duyên, tuy rằng là thiếu niên mới 17 tuổi, thế nhưng y đã cao xấp xỉ Phong Duyên, bởi vì bình nhật luyện võ, khí lực rất lớn. Phong Duyên cảm thấy bản thân có chút không thở nổi.

Bình thường, Thiên Dương cũng sẽ đùa dai mà ôm lấy Phong Duyên từ phía sau, là vì hù dọa, hoặc chỉ là làm nũng. Thiên Dương từ nhỏ được bồi dưỡng như Thái tử, cao cao tại thượng, mọi người đều ngược nhìn y, cho nên bên cạnh y vẫn trống không. Chẳng dễ dàng gặp nam tử như Phong Duyên, vừa là thầy vừa là bạn, liền trở thành ‘sắc sáng’ duy nhất trong cung đình này, cho nên y phải nắm chặt, dù thế nào cũng không buông ra.

Phong Duyên tự nhiên biết sự nồng liệt của tình cảm này. Cái đêm quyết biệt với Mạt An ấy, Mạt An nói với y: Cùng ta rời khỏi nơi này, chúng ta đến một nơi không có người được không? Chỉ hai ta, sống cũng vậy, chết cũng vậy, đều bên nhau... Trong mắt Mạt An có ánh sáng chờ mong, y biết, chỉ cần Phong Duyên gật đầu, y chính là người hạnh phúc nhất trên thế giới này.

Phong Duyên nhìn ánh mắt kia, cơ hồ phải nhận không được gật đầu. Đi một nơi không có người, từ đây chẳng còn ai nói với y: người phải làm cái gì, người nên trở thành cái gì, người nên được cái gì... Đây sẽ là nơi tự do, cũng giống như thế giới y tìm được trong sách cổ, một phiến thanh minh. Có người nương tựa, tự mình làm chủ. Dưới mái đình giữa hồ tứ phương đón gió cùng một ấm trà, thoát nhìn trông trơn, lại là chuyện nhân gian chí mỹ.

Hết thấy những điều này, chỉ cần gật đầu là được.

Thế nhưng, Phong Duyên vẫn gian nan lắc đầu, nói với y: Chúng ta đã chìm đắm trong mê hoặc. Trời sắp sáng rồi, chúng ta đều phải tỉnh lại...

Tay Mạt An đột nhiên buông lỏng, khóe mắt có nước mắt long lánh.

Mười năm, y dùng khoảng thời gian mười năm ròng rã chỉ đổi lấy hai chữ “mê hoặc” này? Y đứng dậy, cúi đầu nhìn Phong Duyên trên ghế, nhẹ nhàng nói: Mục Phong Duyên, vì sao người luôn như vậy? Người luôn coi thường thế giới này, nhưng người lại không cách nào chân chính rời khỏi nó, người đang sợ hãi, hoặc giả đang chờ đợi cái gì?

Ta làm mọi điều người khác hy vọng, hơn nữa là những điều tốt nhất... Như vậy, ta sẽ không mắc nợ thế giới này, đây là lý do tồn tại của ta. Phong Duyên nghĩ như vậy, nhưng y không thể nói ra miệng. Y chỉ có thể im lặng nhìn Mạt An, nhìn tim đối phương từng tắc vỡ nát. Một mảnh vỡ nào đó, cũng cắt tim y.

Phong Duyên là độc dược của Mạt An, bọn họ đều biết, nhưng lại vẫn vui vẻ chịu đựng.

Hiện tại, Mạt An biến thành Thiên Dương. Trên người họ có một phần máu là giống nhau. Chỉ là Thiên Dương càng quyết tuyệt hơn. Ôm chặt lấy y, dùng hết khí lực toàn thân. Phong Duyên, ta không phải cứu Mạt An, ta là Chu Thiên Dương, người tương lai phải thành Hoàng đế kia, cho nên, ta có thể làm được bất cứ chuyện gì. Ta biết mẫu phi từng tìm người, ta có thể tưởng tượng họ đã nói với người những gì, yêu cầu những gì, nhưng ta không thể thả người đi, nếu người đi rồi, ta sẽ chết.

Ngài hiểu sai ý ta rồi, điện hạ. Phong Duyên không động dậy, nhưng thanh âm lại lạnh như băng: Ta từng nói, trên thế giới này không ai có thể sống cô đơn một mình, nhưng mà cũng chẳng có ai phải dựa vào người khác mới có thể sống sót... Ngài nói có thể làm bất cứ chuyện gì, thế thì chờ khi ngài có thể thực hiện được hãy đến lưu ta.

Phong Duyên chìa tay, từng ngón tay vặn hai tay Thiên Dương đang quấn gắt gao ra.

Sau đó, y quay đầu nhìn Thiên Dương mỉm cười: Hiện tại, ta phải đi rồi.

Phong Duyên thật sự đi rồi, đi đến một nơi sẽ không trở về nữa. Y thậm chí cũng không chờ Thiên Dương một chút. Chờ khi Thiên Dương lên làm Hoàng đế, có thể làm được bất cứ chuyện gì bản thân muốn...

Người cố ý nhỉ? Phong Duyên, người là cố ý... Người chính là tính toán như vậy... Bởi vì người, Thiên Dương không thể trở thành người có thể làm bất cứ chuyện gì.

Người hiện tại đang ở trong một góc nào đó mà cười? Nhìn chúng sinh như lũ hề trên trần thế...

Bản thân người chính là độc được, ngọt ngào, xấu xa.

8. Chương 8: Nhập Mộ

Khoảnh khắc hấp hối ấy, Phong Duyên nghĩ mình nên khẽ lắm nhắm tên ai. Hài tử cô độc kiêu ngạo đã được định trước phải bị tình yêu tổn thương kia; hay nam tử không ai bì nổi thủ tại biên quan gió thảm mưa sầu nọ.

Phong Duyên nhịn không được thảm thở dài dưới đáy lòng. Y biết, hết thấy đều là lỗi của y. Nhưng Phong Duyên vừa không có dũng khí giết chết chính mình, cũng không có dũng khí giết chết một người khác, cho nên sự tránh né của y trở nên gian nan dị thường. May mắn, Văn Tụ là người có thể giúp đỡ y làm được hết thấy.

Phong Duyên lần đầu tiên uống trà kia, ngọt lành khiến y cảm thấy không chân thật, y ngẩng đầu nhìn Văn Tụ, trong mắt nàng có tuyệt vọng. Vì thế Phong Duyên liền sáng tỏ. Thứ mình không chiếm được, vậy thì hủy đi! Con người đều là một dạng. Ích kỷ mà lãnh khốc, nào yêu nào hận, đều là vì thỏa mãn phần linh hồn hư vinh kia của mình. Vốn đã chẳng thuần khiết, hà tất lại ngụy trang thuần khiết?

Nỗi đau nhục thể, là có thể giảm đi nỗi đau trên thân thể.

Phong Duyên biết, mình nhất định phải chết, không phải bởi vì áy náy, y đã thương tổn người khác, thế nhưng bản thân cũng gánh lấy, cho nên hết thấy hòa nhau. Y thậm chí không minh bạch, đối với Mạt An và Thiên Dương, y rốt cuộc đã ôm tâm tư ra sao mà đi trên chóc họ? Là đột nhiên cảm thấy hết thấy đều vô vị, làm thế nào cũng không thể toàn tâm toàn ý đi yêu một người.

Người sống rốt cuộc là vì cái gì? Đây đã thành vấn đề Phong Duyên mỗi ngày đều đang hỏi chính mình.

Tích Nhan hạ quân cờ, ngẩng đầu nhìn phụ thân mình: Phụ thân, ván này con thắng.

Phong Duyên cười, đưa tay vuốt tóc Tích Nhan: Muốn tưởng thưởng gì không?

Phụ thân, bất kể người đi bao xa, đi bao lâu, đều sẽ trở về chứ? Tích Nhan nghiêm túc hỏi.

Lòng Phong Duyên liền đau đớn một trận. Tích Nhan, nữ hài nhi thông minh lanh lợi này, trên đời này, nữ hài nhi này là giống y nhất, tương lai, nó có thể sống tốt chứ? Liệu có giống mình, ngay cả một chút tuyệt vọng cũng không biết? Vì thế, y cười trả lời: Ta sẽ trở về, nhất định sẽ trở về, vĩnh viễn ở bên cạnh con...

Cuối cùng, Phong Duyên thực sự trở về, hoặc giả trước nay chưa bao giờ rời khỏi. Những u hồn trong hoa lan, một giọt thuần hương trong lan hoa nhường...

Sống là rất đau nhĩ? Ánh mắt Văn Tụ lạnh thấu xương. Mạt An cúi tầm mắt, đúng vậy, sống đúng là rất đau, cho nên Phong Duyên nhẹ nhàng rời đi, y đem đau đớn lưu cho người khác nhấm nháp. Thế nhưng, chết rồi thì thật sự không biết đau sao? Mạt An không chắc chắn, y đột nhiên mê mang, dự tính ban đầu khi mình đến phủ Phong Ly này là gì? Y là vì đến tìm Phong Duyên, dù chỉ từng chút vụn vặt của Phong Duyên cũng tốt, nhưng y lại đột nhiên minh bạch, y vốn chẳng cần đi tìm Phong Duyên. Nơi nào cũng chẳng có sự tồn tại của nam tử y yêu, nam tử y yêu trong mắt mỗi một người đều không giống nhau, cho nên, y chỉ có thể yêu người trong lòng kia.

Y nhớ lại lần đầu tiên trông thấy Phong Duyên, là một buổi chiều u ám, Phong Duyên đang cúi người nói chuyện với học trò. Y khom lưng quay đầu, cười nhẹ nhàng với mình, Mạt An từ đấy lâm vào mê hoặc, không cách nào quay đầu lại nữa.

Phong Duyên, Phong Duyên... Y gọi tên người kia, nhưng người kia càng lúc càng chạy xa, cuối cùng ngay cả bóng dáng cũng không thấy nữa.

Chàng không hỏi ta vì sao phải giết chàng sao? Văn Tụ nắm chặt tay Phong Duyên, trượng phu của nàng quá chói mắt, cho dù là lúc hấp hối cũng không thể che giấu hào quang của y.

Vẻ tươi cười của Phong Duyên có chút bóp méo, có lẽ lại đau rồi. Một năm qua, họ hiểu trong lòng, không mời đại phu, có lẽ họ đều biết đối phương muốn gì, cứ thế nhẹ nhàng mà cho, cũng coi như là phu thê một hồi. Thế nhưng thời điểm cuối cùng này, vì sao lại không nở? Trên linh hồn họ chưa từng phù hợp, nhưng họ cũng chưa từng phản bội cuộc hôn nhân của mình từ trên thân thể, vì sao còn cảm thấy hết thấy lại hoang đường như thế? Đường như mơ một giấc mơ không thực tế. Có lẽ tỉnh dậy là được rồi chẳng?

Trong mộng, đau đớn cũng là chân thật.

Văn Tụ, Văn Tụ, nàng đừng hận ta, cũng đừng hận bản thân. Chúng ta đi lên con đường này, là chúng ta tự nguyện. Gần đây ta luôn suy nghĩ, biết đâu, ta là người không nên tồn tại trên thế giới này, ta cách mọi người quá xa, dễ dàng bay đi mất... May mà ta đã gặp được, nàng lại ban cho ta Tích Nhan và Ly Ương... Chỉ là, ta đã đi đến cuối, không còn giả vờ lưu lại được nữa... Đến cuối cùng, ta cũng sẽ giết chết bản thân ta... Nàng đừng khóc, Văn Tụ, nàng đừng khóc...

Hết thấy đều là lỗi của ta... Nhưng mà, chết rồi là có thể mang đi tất cả tội lỗi sao?

Người sống nhờ trên hoa lan, nhìn những thăng trầm của Tích Nhan và Ly Ương, liệu có còn rất đau đớn?

Văn Tụ và Tích Nhan đưa mắt tiễn Mạt An rời đi, Tích Nhan nhìn mẫu thân tiều tụy, lộ ra chút tươi cười an ủi, sau đó đi đến biệt viện của mình.

Phụ thân con, ông ấy là bị độc chết... Văn Tụ ở phía sau nhẹ nhàng cười nói. Một loại độc được mạn tính tên “tương tư miếu”... là ta tự tay bỏ vào nước trà của phụ thân con...

Tích Nhan dừng bước, quay đầu cười thê thảm.

Phụ thân, trà của người có ngon không? Tích Nhan hỏi.

Đây là trà chỉ có một mình ta uống được, con và Ly Ương đều không thể uống... Trà này tên là tương tư... Phong Duyên cười, vén chăn cho Tích Nhan, sờ mặt nàng nói: Tích Nhan, ngủ sớm một chút, mơ một mộng đẹp!

Tích Nhan ngoan ngoãn nhắm mắt, chìm vào giấc mộng.

Nàng mộng thấy Phong Duyên chết, mình vào cung, Ly Ương làm quan đương triều, Chân Lam chết... sau đó, nàng cũng chết...

Đây là mơ. Tích Nhan nói với mình như vậy. Chờ ngày mai ta tỉnh, Phong Duyên sẽ mỉm cười đứng trước mặt. Nàng phải nói với người, nàng mơ một giấc mơ kỳ quái...

Vào đêm, chìm vào giấc ngủ sâu, mơ một hồi mộng đẹp.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giang-nam-chi-toai-mong>